

"Vampire Night Hoofdstuk 17"

Eindelijk is hij er!! Veel leesplezier! greetz AV

Hatsu-Haru, de jongen die eerst smeekte om haar bloed, omdat hij anders dood zou gaan, opende nu zijn ogen. Alsof het niets was, tilde hij zijn hoofd op en bekeek zijn bebloede borst. Met een stevige ruk werd het mes eruit gehaald door Kaname. Haru's lippen waren voor even verbeterd van de pijn, maar al gauw was elk spoor van de wonde weg.

Verlagen keek ze van Haru naar Kaname. Haar mond opende zich maar bleef besluiteloos hangen bij de eerste letter.

"Jullie gebruikten me..." bracht ze moeizaam uit.

Ze voelt een hand om haar pols. De zachte ogen van Haru kijken haar aan. Ze wil zich losrukken, maar hij blijft hardnekkig vasthouden.

"We kunnen alles uitleggen!"

"Laat me los! Ik vertrouwde jullie!"

Hitomi zit niet-begrijpend naar het schouwspel te kijken. Hij lijkt te beseffen dat hier meer achter zit.

Ze ziet Kaname besluiteloos heen en weer kijken. Dan komt hij dichterbij en knielt naast haar neer, terwijl in zijn hand zich een rood-paarse gloed zich vormt. Nog voor ze kan reageren, houdt hij het al tegen haar hoofd en ze voelt alle bewustzijn wegvloeien in zijn hand. Ze geeft toe aan haar zware oogleden die haar meevoeren naar een sluimering.

"Het moest wel gebeuren! Hoe kon je verwachten dat ze het niet door zou hebben?"

"We moesten wel, anders waren we in no-time dood!"

"Konden we het haar niet vertellen?"

"Ze zou ons toch niet geloven"

"Dan konden we meteen de hele waarheid vertellen... Hoe wou je haar laten overleven hier?"

Surya's oogleden trillen. Langzaam opent ze haar ogen en ze ziet dat ze zich weer in haar kamer bevindt. De paarse gloed verft de donkere muren samen met de maan. De eeuwige maan.

De stemmen bevinden zich achter de deur. De sukkels. Dit is al de tweede keer dat ze zo een gesprek kan afluisteren. Haastige voetstappen komen dichterbij.

"Wie is zij? Waarom noemt ze Zero haar broer?"

"Hitomi... Het spijt ons, maar Jiro..."

"Duivelsverdomme! Kaname, sinds wanneer geef jij om autoriteit?"

"Hitomi, je weet dat ik me niet door Jiro laat doen, maar dit keer is het anders!"

"Sinds wanneer houden jullie informatie weg van je vrienden?"

"Sinds dat we hier te maken hebben met een meisje dat de oorlog kan beslissen! Begrijp je het niet? Zij kan jouw wraak verwezenlijken!"

Ze wist het. Ze zijn niet te vertrouwen... Vampieren, Zero had gelijk. Nu weet ze het zeker.

Ze staat op, maar zoekt al gauw steun bij één van de pilaren van het bed. Ze moet iets doen. Weggaan, naar de weerwolven zoeken! Ze had Kyo moeten vertrouwen. Hij zou haar alles vertellen...

Op haar tippen sluipt ze naar de kast en trekt warme kleren aan. De drie jongens zitten nog steeds te kibbelen. Snel sluipt ze naar het raam en trekt deze geluidloos open. Ze werpt een blik naar beneden. Zo ver is het niet... Op hoop van zegen...

De sneeuw breekt haar val alsof ze op kussens landt. Gauw kijkt ze naar het raam om te zien of ze haar gehoord hadden. Het blijft stil.

Haastig krabbelt ze overeind en staart tussen de bomen. Ze zet haar gedachten op nul en rent het duister tegemoet. Achter haar blijft alleen een kleine stip achter.